

Δεν μας στοιχειώνουν φαντάσματα δημοκρατίας ή φασισμού, αλλά τα δικά μας...

Ήμασταν πάντα έτσι νωθροί, δίχως ρίσκα και φαντασία ή κάθε ζωντανία μέσα μας έχει πεθάνει και ό,τι ξεσηκώνεται στη μνήμη αρκείται στο να ξεσκονίζει τις ενοχές;

Και ποιος μπορεί σήμερα να διακρίνει στην πολιτική πράξη αυτές τις ενοχές, για τα στρεβλά που γίνονταν και συνεχίζονται ακόμη;

Αλήθεια, τι μπορεί να σημαίνει, αν όχι τα πάντα, να μην υπάρχει επώδυνη ανάληψη ευθύνης για πράξεις ή παραλείψεις που έβλαψαν ή βλάπτουν το σύνολο;

Τι μπορεί να σημαίνει, αν όχι τα πάντα, να είναι μη ανιχνεύσιμη η ατομική, αλλά και η συλλογική συνείδηση για αυτό;

Αυτό το παράδοξο της εξωφρενικής ελαφρότητας είναι κυρίως θέμα κουλτούρας, διαπαιδαγώγησης ή θρησκευτικού δόγματος;

Ή μήπως απλά τεκμήριο χαμηλής μέσης αντίληψης των πραγμάτων, αλλά και ικανότητας κρίσης για αυτά;

Αν λείπουν - και λείπουν - στους πολιτικούς ηγέτες τα παραδείγματα ειλικρίνειας και δημιουργικής γενναιότητας στην ανάληψη των ευθυνών για ένα

καταστροφικό μέλλον των πολιτών, πού βρίσκεται τότε η επικριτική στάση αυτών των πολιτών;

Η κρίση μάς δίδαξε πολλά. Ο κονφορμισμός σάρωσε και την διαφορετικότητα των ιδεολογικών στερεοτύπων.

Δεξιό και αριστερό πελατειακό κράτος πάνε χέρι-χέρι.

Δεξιά και αριστερή ανοχή στην ποικιλόβαθμη διαφθορά, αλλά και την μεγάλη διαπλοκή πηγαίνουν επίσης χέρι-χέρι.

Καμία μεγάλη και σημαντική πράξη της νέας κυβέρνησης δεν αμφισβητεί αυτήν την αλήθεια.

Αυτή είναι η αδιαμφισβήτητη και αξεπέραστη πραγματικότητα, που εκμεταλλεύτηκαν οι Γερμανοί για να ελέγχουν σήμερα και επ'άοριστον την οικονομική και κοινωνική ζωή στην χώρα.

Και στην φάση που έφτασε σήμερα το πείραμα στην χώρα μας, αυτό που κυρίως θα διερευνηθεί θα είναι οι συνθήκες μιας ανθρώπινης ζούγκλας, όπου η επιβίωση του ενός θα προϋποθέτει την εξαθλίωση του άλλου.

Είναι ένα στάδιο πέρα από τον συμβατικό κοινωνικό αυτοματισμό διότι εδώ θα μπαίνουν ξεκάθαρα και απροκάλυπτα οι όροι της επιβίωσης και της αξιοπρεπούς εξέλιξης.

Είναι μια ατμόσφαιρα που δεν στοιχειώνεται από αφηρημένα φαντάσματα ιδεών του παρελθόντος, αλλά από την απουσία πολύ συγκεκριμένων αξιών που έχουν πεθάνει μέσα μας και πρέπει να αναγεννηθούν.

Πρέπει να ξαναγίνουμε ή να προσπαθήσουμε να γίνουμε για πρώτη φορά άτομα υπεύθυνα που θα βασίζουν την κρίση τους στα γεγονότα, θα νοιάζονται για το σύνολο, θα έχουν συναίσθηση της συνέχειας και θα αναζητούν άοκνα δημιουργικούς τρόπους για να ξανακερδίσει η χώρα την χαμένη της αξιοπρέπεια και τη δυναμική της.

Αυτός είναι ο πραγματικός μας μονόδρομος. Να ξαναζωντανέψουμε!

Δ. Τρικεριώτης, Twitter: [@BlogGnathion](https://twitter.com/BlogGnathion)